

Arrest

nr. 91 849 van 21 november 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Israëlsche nationaliteit te zijn, op 3 augustus 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 28 maart 2012 waarbij de aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 oktober 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Merel KALIN, die loco advocaat Suzanne VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Sarie DE VRIESE, die loco advocaat Carmenta DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker is van Israëlsche nationaliteit, geboren te Tbilisi op X.

1.2. Verzoeker diende op 6 januari 2009 een aanvraag in om machtiging tot voorlopig verblijf o.g.v. artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

1.3. Per schrijven van 5 februari 2009 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van 9bis van de vreemdelingenwet.

1.4. Op 28 maart 2012 besliste de gemachtigde tot ongegrondheid van de door verzoeker gedane aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing.

1.5. Op 3 juli 2012 nam de gemachtigde een beslissing houdende de ongegrondheid van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf o.g.v. artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

1.6. De motieven van de bestreden beslissing van 28 maart 2012 waarbij de gemachtigde besliste tot ongegrondheid van de door verzoeker gedane aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, met bevel om het grondgebied te verlaten, luiden als volgt:

“Mijnheer de Burgemeester,

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf d.d. 05.02.2009 en de aanvullingen d.d. 19.03.2009, 03.11.2009, 16.11.2009, 22.11.2010, 15.07.2011 en 19.09.2011 ingediend door :

X (R.R.: X)

Nationaliteit: Israël

Geboren te Tbilissi op X

Adres: X

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing. Wat de lokale verankering van betrokkene betreft, met name dat hij een appartement huurde, een vrijstelling van de inburgeringsplicht voorlegt, medisch opgevolgd werd, Nederlands spreekt, Frans en Engels leerde, naar school ging, een diploma bedrijfsinformatica behaalde, werkbereid is en een arbeidsovereenkomst voorlegt, een vrienden-en kennissenkring heeft opgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, dient opgemerkt te worden dat de ouders van betrokkene verantwoordelijk zijn voor deze situatie aangezien zij nagelaten hebben gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 12.06.2003. Het principe wordt gehanteerd dat zij in eerste instantie de verplichting hadden om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Zij dienden alles in het werk te stellen om aan de wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg dienden zij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar hun herkomstland terug te keren of naar een land waar zij konden verblijven. Om die reden kan het feit dat betrokkene sinds 1992 regelmatig in België verblijft en hier ondertussen geïntegreerd is, niet voldoende zijn om een grond te vormen voor een verblijfsregularisatie.

Bovendien heeft betrokkene vanaf 02.05.2002 tot 02.01.2009 zelf evenmin een verblijfsaanvraag ingediend om tijdens die periode zijn verblijf te wettigen. Betrokkene heeft zich bijgevolg eveneens bewust genesteld in illegaal verblijf en het feit dat hij al nu geïntegreerd zou zijn is aldus tevens het gevolg van zijn eigen houding. Om deze redenen kan de integratie van mijnheer onmogelijk een grond tot regularisatie vormen.

Verder staat betrokkene niet met bewijzen dat er nog andere elementen bestaan die een grond voor regularisatie zouden kunnen betekenen. en slotte lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in land van herkomst op wiens hulp hij zich zou kunnen beroepen. Het feit dat hij sinds de afgifte van zijn paspoort op 18.03.2007 te Ashqelon jaarlijks naar Israël terugkeerde, toont aan dat hij een band met zijn land van herkomst onderhoudt en er nog steeds belangen heeft.

Indien betrokkene naar zijn land van herkomst wenst terug te keren, staat het hem vrij hiertoe een beroep te doen op het Reïntegratiefonds van de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) dat

als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene niets meer zou hebben om te kunnen overleven niet aanvaard worden als een grond voor regularisatie.“

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpt verzoeker de schending op van de beginselen van behoorlijk bestuur, de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29 juli 1991, de schending van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, alsook de schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en tenslotte de schending van artikel 8 van het EVRM.

2.2. Verzoeker licht zijn enig middel als volgt toe: “Dienst vreemdelingenzaken heeft de regularisatieaanvraag van verzoeker d.d. 05.02.2009 op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond verklaard. De reden waarom verzoeker haar aanvraag door dvz ongegrond werd verklaard is de volgende: Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing. Wat de lokale verankering van betrokkene betreft, met name dat hij een appartement huurde, een vrijstelling van de inburgeringsplicht voorlegt, medisch opgevolgd werd, Nederlands spreekt, Frans en Engels leerde, naar school ging, een diploma bedrijfsinformatica behaalde, werkbereid is en een arbeidsovereenkomst voorlegt, een vrienden-en kennissenkring heeft opgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, dient opgemerkt te worden dat de ouders van betrokkene verantwoordelijk zijn voor deze situatie aangezien zij nagelaten hebben gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 12.06.2003. Het principe wordt gehanteerd dat zij in eerste instantie de verplichting hadden om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Zij dienden alles in/het werk te stellen om aan de wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg dienden zij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar hun herkomstland terug te keren of naar een land waar zij konden verblijven. Om die reden kan het feit dat betrokkene sinds 1992 regelmatig in België verblijft en hier ondertussen geïntegreerd is, niet voldoende zijn om een grond te vormen voor een verblijfsregularisatie.

Bovendien heeft betrokkene vanaf 02.05.2002 tot 02.01.2009 zelf evenmin een verblijfsaanvraag ingediend om | 2 tijdens die periode zijn verblijf te wettigen. Betrokkene heeft zich bijgevolg eveneens bewust genesteld in illegaal i verblijf en het feit dat hij al nu geïntegreerd zou zijn is aldus tevens het gevolg van zijn eigen houding. Om deze j redenen kan de integratie van mijnheer onmogelijk een grond tot regularisatie vormen. Verder staat betrokkene niet met bewijzen dat er nog andere elementen bestaan die een grond voor regularisatie zouden kunnen betekenen. Wen slotte lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst op wiens hulp hij zich zou kunnen beroepen. Het feit dat hij sinds de afgifte van zijn ' paspoort op 18.03.2007 te Ashqelon jaarlijks naar Israël terugkeerde, toont aan dat hij een band met zijn land van herkomst onderhoudt en er nog steeds belangen heeft. Indien betrokkene naar zijn land van herkomst wenst terug te keren, staat het hem vrij hiertoe een beroep te doen op het Re-integratiefonds van de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en re-integratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene niets meer zou hebben om te kunnen overleven niet aanvaard worden als een grond voor regularisatie. Dat integendeel tot wat door DVZ werd beslist de aanvraag van verzoeker geenszins ongegrond kon worden verklaard en dit omwille van volgende redenen.

In de beslissing stelt DVZ dat verzoeker zich niet kan beroepen op de instructie d.d. 19.07.2009 daar deze vernietigd is door de Raad van State. Verzoeker heeft een regularisatieaanvraag ingediend op

05.02.2009 en geactualiseerd naar aanleiding van de instructie d.d. 19.07.2009 die door de Raad van State op 09.12.2009 vernietigd werd. Hoewel de instructie vernietigd werd door de Raad van State, zou de minister, thans de staatssecretaris, in haar discretionaire bevoegdheid de instructie blijven toepassen. Het volgende werd ook gepubliceerd op de website van Kruispunt - Migratie in samenspraak met DVZ en kabinet van staatssecretaris De Block: Sinds november 2011 heeft de Dienst Vreemdelingenzaken de motiveringen gewijzigd van negatieve beslissingen over een regularisatie-aanvraag (artikel 9bis Vreemdelingenwet). In negatieve beslissingen staat voortaan dat de criteria van de instructie van 19/7/2009 niet meer van toepassing zijn, aangezien deze instructie vernietigd werd door de Raad van State (RvSt arrest 198.769 van 9/12/2009, en RvSt arrest nr. 215.571 van 5/10/2011). Nochtans bevestigen zowel kabinet De Block als directie van DVZ nu dat de criteria van de instructie nog steeds gelden voor wie eraan voldoet. Het afgesproken beleid wordt uitgevoerd tot wanneer een nieuw regularisatiebeleid wordt bekend gemaakt. Volgens het arrest van de Raad van State van 5/10/2011 mogen de DVZ en de staatssecretaris geen bindende voorwaarden (in de zin van dwingend toe te passen regels) toevoegen aan artikel 9bis Vw. De DVZ en de staatssecretaris hebben ten gronde een discretionaire bevoegdheid om regularisatie toe te staan of te weigeren: zij moeten hun appreciatiemogelijkheid behouden.

- Zij kunnen dus nog altijd regularisaties toestaan volgens eigen criteria. Zowel kabinet De Block als directie van DVZ lieten recent aan het Kruispunt M-I weten dat de criteria van de instructie nog steeds gelden voor wie eraan voldoet. Dat blijkt ook uit de positieve beslissingen die nog genomen worden. Wie voldoet aan de criteria van 19/7/2009 mag blijven vertrouwen dat deze worden toegepast, tot wanneer de regering eventueel een ander beleid zou meedelen: dat volgt uit het vertrouwensbeginsel en het behoorlijk bestuur.
- Maar ook aanvragen die niet aan de criteria van de instructie voldoen, moeten op hun waarde beoordeeld en gemotiveerd worden. De criteria van de instructie zijn op zichzelf geen voldoende reden om een aanvraag af te wijzen. Dat verklaart de gewijzigde motiveringen van negatieve beslissingen. Hieruit volgt dus dat het redelijkheidsbeginsel geschonden is.

“Het redelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, maw wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld”

Er werd op alle mogelijke manieren zowel media als officiële berichtgeving duidelijk gemaakt dat de instructie zou blijven gelden, in dit dossier wordt op geen enkele wijze rekening gehouden met de instructie. In arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 vernietigt de Raad van State de regularisatie-instructie van 19 juli 2009.

Wat waren de onmiddellijke gevolgen?

- De ingediende aanvragen worden niet onwettig
- Alleen de instructie (gericht aan de Dienst Vreemdelingenzaken) is vernietigd. Het artikel 9bis van de Verblijfwet blijft ongewijzigd. De DVZ moet de ingediende aanvragen nog steeds beoordelen, volgens de (nieuwe) richtlijnen van de bevoegde minister en staatssecretaris. Zij behouden immers hun discretionaire bevoegdheid over de criteria ten gronde.

- Wathelet en DVZ: de criteria en de termijn blijven gelden

Er is al een nieuwe richtlijn. Bevoegd staatssecretaris M. Wathelet deelde op 11 december 2009 mee (en DVZ bevestigt):

- de criteria van de instructie ten gronde blijven geldig en zullen toegepast worden;
- de termijn van 15 september tot 15 december 2009 voor aanvragen voor het criterium ‘duurzame lokale verankering’ (punt 2.8 van de instructie) blijft Dit werd gepubliceerd op de website www.kruispuntmi.be.

Dat wij uit het voorgaande kunnen afleiden dat de richtlijn op 11 december 2009 werd bekendgemaakt door toenmalige staatssecretaris bevoegd voor asiel en migratie M. Wathelet en deze nog steeds gelden daar er geen andere instructie en/of richtlijn bekendgemaakt werd. Dat de beslissing dan ook volledig onterecht werd genomen en deze in feite en rechte niet aanvaardbaar is! Er is tot op heden geen enkele mededeling van DVZ of de Staatssecretaris geweest waarin bevestigd wordt dat de criteria niet meer mogen aangehaald worden. Integendeel, zolang er geen nieuwe richtlijn is mogen ze aangehaald worden. Bovendien betekent dit dat alle vreemdelingen die een aanvraag in toepassing van artikel 9 bis, zich baserend op de instructie d.d. 19.07.2009, hebben ingediend en een verblijfskaart hebben bekomen, zijnde beperkte duur op basis van hun arbeidsmarkt zijnde onbeperkte duur op basis van hun ononderbroken verblijf van meer dan 5 jaar, dat ze allemaal een nieuwe beslissing moeten krijgen waarin DVZ meedeelt dat zij een verkeerde beslissing hebben genomen. Dat de beslissingen in het verleden gebaseerd waren op een instructie die vernietigd was en dat ze toch geen recht hebben op

verblijf! Via de media werd de instructie op alle mogelijke manieren bekend gemaakt. Dat DVZ op verschillende manieren dit zelf publiek heeft gemaakt. Dit betekent dat de instructie niet meer een interne beleidslijn was maar ook een instructie voor de vreemdelingen zelf waarop zij zich konden baseren.

In 2010 vroegen vroegen 36.848 mensen regularisatie aan.

De minister van Binnenlandse Zaken keurde in 2010 15.426 regularisatiedossiers goed. Alles samen gaat het om 24.199 personen. Het gaat om verschillende types regularisatie:

- op medische gronden
- lange asielprocedures
- humanitaire redenen
- de illegaal verblijvende ouders van een Belgisch kinderen

Dit betekent dus dat voor 2010 alleen al de 15.426 regularisatiedossiers opnieuw moeten bekeken worden. Dat op de website van binnenlandse zaken het volgende werd gepubliceerd : Aanvragen Om Machtiging Tot Verblijf Voor Humanitaire Redenen Statistische Gegevens— Dienstjaar 2011. Dat wij kunnen vaststellen dat er nooit eerder zoveel geregulariseerde personen waren dan in 2009 en 2010! Dat de van de 24 199 mensen die op basis van 2.8A en 2.8B een aanvraag indienden 15.426 werkelijk ook geregulariseerd werden! Dit is duidelijk een schending van het gelijkheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel! De aanvragen die ingediend werden tussen 15.09.2009 en 15.12.2009 en onmiddellijk behandeld werden op basis van de instructies ontvankelijk en gegrond verklaard. De aanvragen die in 2012 behandeld worden zijn ontvankelijk doch ongegrond daar de instructies in december 2009 vernietigd werden. Bovendien neemt DVZ nog altijd beslissingen waarin nog steeds verwezen wordt naar de instructie en de mogelijkheid wordt gegeven om een arbeidskaart B aan te vragen. Wij kunnen tientallen voorbeelden voorleggen waarin dit het geval is. Dat dan ook het gelijkheidsbeginsel dient gerespecteerd te worden en de bestreden beslissing dan ook een schending is van het gelijkheidsbeginsel! Schending van het gelijkheidsbeginsel is slechts denkbaar, zo stelt de Raad van State uitdrukkelijk, wanneer de overheid optreedt ter uitoefening van een discretionaire bevoegdheid. In een arrest van 13 juli 1990 werd dit als volgt uitgelegd: “dat zulk een schending immers hierin bestaat dat de overheid ter zake beslissingsrecht heeft, zonder een deugdelijke reden te doen gelden aan de ene burger geeft of oplegt, wat ze de andere burger niet geeft of oplegt”. In casu hoewel de instructie reeds in december 2009 vernietigd werd, bleef DVZ dat toepassen en zelfs op basis hiervan verblijfsmachtigingen toekennen.

Dat wij uit het voorgaande kunnen afleiden dat de richtlijn op 11 december 2009 werd bekendgemaakt door toenmalige staatssecretaris bevoegd voor asiel en migratie M. Wathélet en deze nog steeds gelden daar er geen andere instructie en/of richtlijn bekendgemaakt. Dit betekent dat DVZ nagelaten heeft om rekening te houden met de aangehaalde elementen : NI. met de complete integratie van verzoeker. Verzoeker was amper 5 jaar oud, toen hij naar België kwam, hij kon niet anders dan zich volledig integreren. Hij is hier immers opgegroeid en kent niets anders dan België en de Belgische samenleving! Verzoeker heeft aangetoond dat hij zich in een prangende humanitaire situatie bevindt. Dat hij omwille van de situatie in het land niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst. Bovendien verblijft verzoeker legaal in België op basis van een regularisatieaanvraag op basis van art 9ter van de vreemdelingenwet, (cfr. P7) Dat hij een arbeidscontract heeft voorgelegd en dus onder de voorwaarden 2.8B valt.

Uit het voorgaande blijkt dus zeer duidelijk dat hij onder de voorwaarden valt om geregulariseerd te worden. Immers hij komt in aanmerking voor regularisatie op grond van langdurig verblijf en integratie. Deze elementen zijn blijkbaar niet onderzocht. Dat de materiële motiveringplicht dan ook geschonden is ! Hieruit volgt dus dat deze niet op een degelijke wijze is gemotiveerd en daarbij de materiële motiveringsplicht schendt. De materiële motiveringplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar , feitelijk juist en draagkrachtig zijn. (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden). De materiële motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier. De materiële motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio essendi van het besluit. Verder stelt DVZ dat : “.. dient opgemerkt te worden dat de ouders van betrokkene verantwoordelijk zijn voor deze situatie aangezien zij nagelaten hebben gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dd 12.06.2003. Het principe wordt gehanteerd dat zij in eerste instantie de verplichting hadden om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Zij dienden alles in het werk te stellen om aan de wettelijke verplichting van het land te verlaten te voldoen... ” Dat het onredelijk is van DVZ om deze stappen te eisen van een 16-jarige jongen!

Verzoeker was in 2003, toen zijn ouders het bevel kregen om het grondgebied te verlaten, amper 14 jaar oud! Het is onredelijk van DVZ dat zij verwachten dat een 16-jarige jongen, alleen, terugkeert naar een land dat hij alleen kent van de verhalen die zijn ouders erover vertelden! Het kan toch niet de bedoeling zijn dat verzoeker, als minderjarige, zijn ouders, broer en zus, achterlaat om helemaal alleen naar een vreemd land te trekken?! Dat verzoeker niet verantwoordelijk kan beschouwd worden voor de keuze die zijn ouders genomen hebben om in België te blijven. Verzoeker mag niet gestraft worden voor de keuze van zijn ouders! Bovendien is dit gezin in het bezit gesteld van een oranje kaart, naar aanleiding van een toelaatbare aanvraag tot regularisatie op basis van medische redenen. Dat hij zich helemaal niet "genesteld heeft in illegaal verblijf! Integendeel zelfs! Dat hij hier perfect legaal verblijft. DVZ merkt verder op dat verzoeker, sinds 2007 jaarlijks naar Israël reist, en dat dit ervoor zorgt dat het" erg onwaarschijnlijk lijkt dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst op wiens hulp zij zich zou kunnen beroepen." Verder zou het aantonen dat "zij een band met haar land van herkomst onderhoudt en er nog steeds belangen heeft."

Dat integendeel tot wat DVZ stelt, hij geen band met zijn land van herkomst onderhoudt. Hij heeft immers geen band met zijn land van herkomst, aangezien hij daar gevlucht is op 5-jarige leeftijd, meer dan 20 jaar geleden! Verzoeker onderhoudt geen band met zijn land van herkomst. Hij onderhoudt echter nog wel een band met zijn enige, overlevende grootmoeder. Verzoeker bezoekt slechts éénmaal per jaar, gedurende de vakantieperiode zijn grootmoeder. Dat zijn grootmoeder al een vergevorderde leeftijd heeft, en bijgevolg niet kan beschouwd worden als iemand bij wie hij hulp zou kunnen krijgen bij terugkeer naar zijn land van herkomst. Men kan toch niet verwachten van verzoeker dat hij zich, na 20 jaar in België te hebben verbleven, met zijn ouders en broers, hij alleen terugkeert naar een land dat hij slechts kent uit de jaarlijkse bezoeken aan zijn grootmoeder. Dit enkel feit, een nog levende grootouder in Israël, volstaat niet om te veronderstellen dat verzoeker nog belangen heeft in Israël! Verzoeker heeft recht op verblijf in België! Als verzoeker terug dient te keren naar zijn land van herkomst, zal artikel 8 EVRM geschonden worden!

Artikel 8 EVRM luidt: (...)

Gezinsleven als bedoeld in artikel 8 EVRM kan 'ipso jure' ontstaan. Dit houdt in dat het gezinsleven van rechtswege ontstaat. Het Hof heeft verschillende uitspraken gedaan over het van rechtswege ontstaan van gezinsleven. Voorts vereist artikel 8 lid 2 EVRM dat de inmenging noodzakelijk moet zijn in het belang van de democratische samenleving. Er moet dus sprake zijn van een 'pressing social need'. Om te bepalen of aan de voorwaarden van noodzakelijkheid wordt voldaan moet er een belangenafweging en proportionaliteitstoets plaatsvinden. Verder moet er, om te bepalen of de inmenging gerechtvaardigd is, een belangenafweging plaatsvinden tussen het algemene belang en het individuele belang van de vreemdeling. Indien men hier een belangenafweging maakt kan men tot de vaststelling komen dat , individuele belangen van de vreemdeling zwaarder doorwegen. Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen dergelijke hinderpalen kunnen worden vastgesteld, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Dat er in dit geval wel zeker sprake is van hinderpalen die het uitbouwen van een gezinsleven verhinderen! Verzoeker verblijft al meer dan 20 jaar in België. Hij is samen met haar ouders, hun land van herkomst ontvlucht. Hij kan niet terugkeren naar Israël omdat hij daar niemand heeft die hem kan helpen een leven op te bouwen. Hij heeft hier een nieuwe kans gekregen en heeft hier een nieuw leven opgebouwd. DVZ vermeldt in haar beslissing dat: " .. staaft betrokkene niet met bewijzen dat er nog andere elementen bestaan die een grond tot regularisatie zouden kunnen betekenen" Dat dit pertinent onjuist is! Verzoeker meent te voldoen aan de voorwaarden voor toepassing van criterium 2.8B. Criterium 2.8B kan worden toegepast als aan de volgende voorwaarden zijn voldaan: sinds 31 maart 2007 in België verblijven een arbeidscontract van minstens 1 jaar kunnen voorleggen dat minstens het minimumloon oplevert duurzame lokale verankering kunnen bewijzen Dat DVZ niet betwist dat verzoeker minstens sinds 31.03.2007 in België verblijft, immers ze stellen in hun beslissing vast dat verzoeker in België verblijft sinds 02.05.2002. Verzoeker voegde een arbeidscontract bij zijn actualisatie op 15.07.2011, voor een voltijdse betrekking aan € 2.500 bruto per maand. Ook aan deze voorwaarde voldoet verzoeker. Dvz dient rekening te houden met alle elementen die het moment van het nemen van de beslissing gekend zijn. Dat dvz nalaat om dit te doen, en dus onzorgvuldig te werk gaat. Verzoeker actualiseerde zijn aanvraag verscheidene keren, waaronder op 15.07.2011 , dus nog VOOR dat dvz een beslissing had genomen. Hiermee toonde verzoeker zijn lokale verankering aan. Hierdoor viel verzoeker onder de categorie 2.8B. DVZ heeft hiermee geen rekening gehouden alhoewel hij voldeed aan alle voorwaarden. Dat uit rechtspraak duidelijk blijkt dat in het vademecum opgesteld door dvz, waarvan er twee versies gepubliceerd werden , nooit melding is gemaakt wanneer de

overtuigingsstukken moeten gevoegd worden. Dat verzoeker zijn aanvraag kon actualiseren TOT er een beslissing wordt genomen in zijn dossier. Dat hij dit ook heeft gedaan! Dat de onzorgvuldigheid hierdoor dan ook geschonden is. Bovendien werd dit zeer recentelijk ook bekrachtigd door RVV in het arrest nr. 68 848 d.d. 20.10.2011. Dat dvz dan ook moet rekening houden met de feiten op het moment van het nemen van de beslissing. Verzoeker meent wel degelijk te voldoen aan de voorwaarden zoals voorzien in criterium 2.8.B. De bestreden beslissing is met betrekking tot dit punt onzorgvuldig, kennelijk onredelijk, een schending van de materiële motiveringsverplichting en artikel 9 bis van de vreemdelingenwet.

Er wordt op geen enkele wijze door DVZ gemotiveerd waarom verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden zoals voorzien in criterium 2.8.B. Bovendien stelt de verwerende partij dat hoewel hij sinds 1992 in België verblijft, hij op het moment van haar meerderjarigheid een regularisatieaanvraag had moeten indienen echter hij heeft geen enkele aanvraag ingediend tot 05.02.2009 en zich bewust genesteld in illegaal verblijf en de aangehaalde elementen met betrekking tot haar integratie louter het gevolg zijn van zijn eigen houding en het gevolg van de situatie die zijn ouders voor hem gecreëerd hebben. Het feit dat een vreemdeling langdurig in een land verblijft waar zij meer bescherming heeft dan in zijn eigen land is op geen enkele wijze zich verder in illegaal verblijf integreren! Verzoeker leeft al meer dan 20 jaar in België!! Hij kan niet terugkeren naar zijn land van herkomst! ! Bovendien is er helemaal geen sprake van illegaal verblijf! Verzoeker verblijft legaal in het land naar aanleiding van een regularisatie op basis van artikel 9 ter van de vreemdelingenwet! Door middel van deze zin kan DVZ alle aanvragen weigeren. Een aanvraag 9bis is nog altijd een aanvraag om humanitaire redenen ! ! Daar waar DVZ, in vorige dossiers, steeds vaststelt dat een langer verblijf in het land van herkomst niet opweegt tegen een korter verblijf in België, maakt het ditmaal die afweging niet! Dat dit dan ook onzorgvuldig is van DVZ, en zeker in het voordeel van verzoeker spreekt, die immers al 20 jaar in België verblijft en er amper 5 in zijn land van herkomst heeft doorgebracht. Op geen enkele manier kan men uit het voorgaande afleiden waarom zijn langdurig verblijf en zijn integratie geen grond vormen tot regularisatie. DVZ dient minstens te motiveren waarom dit niet kan en niet enkel stellen dat het een gevolg is van zijn eigen houding. Dit werd eveneens bevestigd in het arrest nr 80 255 van 26 april 2012 van uw raad.

“... De verwerende partij blijft namelijk in gebreke te verduidelijken waarom zij “redelijkerwijze niet kan inzien waarom deze elementen een regularisatie rechtvaardigen”, te meer dat zij zelf in de eerste bestreden beslissing onmiddellijk hierop poneert dat “integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf (..) een reden (kunnen) zijn om betrokkene een verblijf toe te kennen. Zij dient de rechtsonderhorige echter wel afdoende te verduidelijken hoe zij deze appreciatie bevoegdheid aanwendt en waarom diens argumenten geen aanleiding kunnen geven tot de toekenning van een verblijfsmachtiging... Dit is ... geen afdoende draagkrachtige motivering” Dat uit het voorgaande dus blijkt dat de formele motiveringsplicht geschonden is. De formele motiveringsplicht vereist dat de feitelijke en juridische motieven in de beslissing zelf weergegeven worden. In casu wordt dit niet gedaan. Stellen dat zijn integratie een gevolg is van zijn eigen houding is niet voldoende. De verwerende partij moet motiveren waarom de integratie geen grond kan vormen tot regularisatie. Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de formele motiveringsplicht. Uit de bestreden beslissing kan op geen enkele wijze afgeleid worden op welke basis dan wel de beslissing is genomen. Dat DVZ het kan maar niet moet is dan ook volkomen onterecht! Door middel van deze zin kan DVZ alle aanvragen weigeren. Een aanvraag 9bis is nog altijd een aanvraag om humanitaire redenen ! ! Het feit dat de gemachtigde van de minister een beslissing neemt waarin een eigen mening wordt gemotiveerd is dan ook niet aanvaardbaar. Immers een regularisatieaanvraag is nog altijd een aanvraag op basis van humanitaire redenen. De wetgeving inzake regularisatie is nog steeds artikel 9 bis van de vreemdelingenwet. Artikel 9 bis van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende: (...)

Een regularisatieaanvraag op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet is nog altijd steeds een aanvraag op basis van humanitaire redenen. Ieder dossier dient individueel beoordeeld te worden. Dat zij dan ook genoeg elementen heeft aangehaald om geregulariseerd te worden op basis van humanitaire redenen. Dat hij ondertussen hier meer dan 20 jaar ononderbroken verblijft, uitstekend de Nederlandse taal beheerst, geïntegreerd is en werkbereid is. Hij is perfect geïntegreerd, aangezien zij hier is opgegroeid! Er zijn nog steeds geen vaste wettelijke criteria die bepalen wanneer iemand wel of niet in aanmerking komt voor regularisatie zodat dienst vreemdelingenzaken de regularisatieaanvraag van verzoeker niet zomaar kan afwijzen. Bovendien is verzoeker in het bezit gesteld van een AI. Hij verblijft tot op heden perfect legaal in het land! Dat dvz dit geen enkele keer in zijn beslissing vermeldt! Dit is dan ook onzorgvuldig! Verzoeker bevindt zich hierdoor wel degelijk in een prangende humanitaire

situatie! Dit is kennelijk onredelijk en niet zorgvuldig. Indien de staatssecretaris of haar gemachtigde van mening was dat het dossier niet duidelijk is, als dvz twijfelde aan de lokale verankering van mijnheer dan diende hij te verschijnen voor de commissie voor advies. In individuele gevallen waarin de DVZ niet meteen kan beslissen, kan de bevoegde minister (staatssecretaris) eerst een advies vragen aan de Commissie van Advies voor Vreemdelingen (art. 32 Verblifswet en KB van 28 juli 1981). Er zijn nieuwe leden van deze Commissie (CAV) benoemd door het K.B. van 4/2/2010. De CAV bestaat uit een magistraat, een advocaat en een vertegenwoordiger van een organisatie. De Dienst Vreemdelingenzaken verzorgt het secretariaat van de CAV maar neemt niet deel aan haar beraadslagingen. De vreemdeling (regularisatie-aanvrager) kan uit de lijst van benoemde organisaties kiezen welke organisatie in zijn dossier moet zetelen in de CAV; hij kan ook kiezen of de hoorzitting in het Nederlands of in het Frans gebeurt; en hij kan zijn eigen advocaat (en tolk) meenemen naar de zitting. De aanvrager wordt dan persoonlijk opgeroepen voor een hoorzitting waarbij de CAV bestaat uit drie leden: een benoemde magistraat, een benoemde advocaat, en de gekozen benoemde organisatie. De CAV geeft een gemotiveerd advies over de regularisatie-aanvraag maar uiteindelijk beslist de bevoegde minister (staatssecretaris). Dat dvz bij het nemen van haar beslissing hier geen rekening mee heeft gehouden !Dat de beslissing van dienst vreemdelingenzaken aldus een gebrek vertoont door hier geen rekening mee te houden. Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de formele motiveringsplicht en de materiële motiveringsplicht. De bestreden beslissing schendt aldus de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel. Dat de beslissing van DVZ dan ook onterecht genomen werd en zij de materiële en formele motiveringsplicht flagrant schendt. Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Tevens dient, naar luid van hetzelfde artikel de motivering 'afdoende' te zijn. De motivering moet pertinent en draagkrachtig zijn. Dat DVZ op dit vlak dan ook zwaar in gebreke gebleven is. Dat verzoeker helemaal niet inziet op welke basis men haar argumenten weerlegt en motiveert."

2.3. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen.

De bestreden beslissing maakt uitdrukkelijk melding van de volgende elementen:

"Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9 bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing. Wat de lokale verankering van betrokkene betreft, met name dat hij een appartement huurde, een vrijstelling van de inburgeringsplicht voorlegt, medisch opgevolgd werd, Nederlands spreekt, Frans en Engels leerde, naar school ging, een diploma bedrijfsinformatica behaalde, werkbereid is en een arbeidsovereenkomst voorlegt, een vrienden -en kennissenkring heeft opgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, dient opgemerkt te worden dat de ouders van betrokkene verantwoordelijk zijn voor deze situatie aangezien zij nagelaten hebben gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 12.06.2003. Het principe wordt gehanteerd dat zij in eerste instantie de verplichting hadden om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Zij dienden alles in het werk te stellen om aan de wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg dienden zij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar hun herkomstland terug te keren of naar een land waar zij konden verblijven. Om die reden kan het feit dat betrokkene sinds 1992 regelmatig in België verblijft en hier ondertussen geïntegreerd is, niet voldoende zijn om een grond te vormen voor een verblijfsregularisatie. Bovendien heeft betrokkene vanaf 02.05.2002 tot 02.01.2009 zelf evenmin een verblijfsaanvraag ingediend om tijdens die periode zijn verblijf te wettigen. Betrokkene heeft zich bijgevolg eveneens bewust genesteld in illegaal verbluf en het feit dat hij al nu geïntegreerd zou zijn is aldus tevens het gevolg van zijn eigen houding. Om deze redenen kan de

integratie van mijnheer onmogelijk een grond tot regularisatie vormen. Verder staat betrokkene niet met bewijzen dat er nog andere elementen bestaan die een grond voor regularisatie zouden kunnen betekenen. Ten slotte lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst op wiens hulp hij zich zou kunnen beroepen. Het feit dat hij sinds de afgifte van zijn paspoort op 18.03.2007 te Ashqelon jaarlijks naar Israël terugkeerde, toont aan dat hij een band met zijn land van herkomst onderhoudt en er nog steeds belangen heeft. Indien betrokkene naar zijn land van herkomst wenst terug te keren, staat het hem vrij hiertoe een beroep te doen op het Reintegratiefonds van de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/buur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene niets meer zou hebben om te kunnen overleven niet aanvaard worden als een grond voor regularisatie. ”

2.4. De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991.

2.5. Wat betreft de opgeworpen schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, luidt dit artikel vooreerst als volgt:

§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;*
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoont.*

§ 2. Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard :

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asieldiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.”

2.6. Artikel 9 van de vreemdelingenwet bepaalt als algemene regel dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Luidens artikel 9bis van de vreemdelingenwet, kan in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt het hem evenwel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de

machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te bekomen.

2.7. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid;

2.8. Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem de gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is.

2.9. De bestreden beslissing beantwoordt de elementen die verzoeker in zijn aanvraag van 5 februari 2009 en in de navolgende actualisaties naar voren bracht. Uit de lezing van de motivering blijkt duidelijk dat het bestuur deze elementen onderzocht en gewogen heeft, doch dat zij deze, in het kader van de ruime discretionaire beoordelingsbevoegdheid, die haar wettelijk toekomt, niet heeft weerhouden. Het bestuur motiveert zo onder meer als volgt:

Wat de lokale verankering van betrokkene betreft, met name dat hij een appartement huurde, een vrijstelling van de inburgeringsplicht voorlegt, medisch opgevolgd werd, Nederlands spreekt, Frans en Engels leerde, naar school ging, een diploma bedrijfsinformatica behaalde, werkbereid is en een arbeidsovereenkomst voorlegt, een vrienden -en kennissenkring heeft opgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, dient opgemerkt te worden dat de ouders van betrokkene verantwoordelijk zijn voor deze situatie aangezien zij nagelaten hebben gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 12 juni 2003.

Het principe wordt gehanteerd dat zij in eerste instantie de verplichting hadden om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Zij dienden alles in het werk te stellen om aan de wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg dienden zij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar hun herkomstland terug te keren of naar een land waar zij konden verblijven. Om die reden kan het feit dat betrokkene sinds 1992 regelmatig in België verblijft en hier ondertussen geïntegreerd is, niet voldoende zijn om een grond te vormen voor een verblijfsregularisatie.

Bovendien heeft betrokkene vanaf 2 mei 2002 tot 2 januari 2009 zelf evenmin een verblijfsaanvraag ingediend om tijdens die periode zijn verblijf te wettigen. Betrokkene heeft zich bijgevolg eveneens bewust genesteld in illegaal verbluf en het feit dat hij al nu geïntegreerd zou zijn is aldus tevens het gevolg van zijn eigen houding. Om deze redenen kan de integratie van mijnheer onmogelijk een grond tot regularisatie vormen. Verder staat betrokkene niet met bewijzen dat er nog andere elementen bestaan die een grond voor regularisatie zouden kunnen betekenen.

Ten slotte lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst op wiens hulp hij zich zou kunnen beroepen. Het feit dat hij sinds de afgifte van zijn paspoort op 18 maart 2007 te Ashqelon jaarlijks naar Israël terugkeerde, toont aan dat hij een band met zijn land van herkomst onderhoudt en er nog steeds belangen heeft.

Indien betrokkene naar zijn land van herkomst wenst terug te keren, staat het hem vrij hiertoe een beroep te doen op het Reintegratiefonds van de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM)

2.10. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de gemachtigde na grondig en zorgvuldig onderzoek van verzoekers concrete situatie heeft geoordeeld dat verzoekers aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond diende te worden verklaard, met bevel om het grondgebied te verlaten. Het bestuur bespreekt in haar bestreden beslissing wel degelijk het voorgelegde arbeidscontract van verzoeker met de firma BVBA ARMAS. Het bestuur stelt immers dat het gegeven dat verzoeker *"...Nederlands spreekt, Frans en Engels leerde, naar school ging, een diploma bedrijfsinformatica behaalde, werkbereid is en een arbeidsovereenkomst voorlegt..."* geen grond vormt voor een gegronde verklaring van de aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Deze zinsnede impliceert dat het bestuur wel degelijk rekening heeft gehouden met het voorgelegde arbeidscontract, doch dat zij dit in het kader van de ruime beoordelingsbevoegdheid die haar wettelijk toekomt in het kader van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, niet heeft weerhouden. Precies omdat verzoeker reeds in de illegaliteit in het Rijk verbleef sinds 12 juni 2003. Datum waarop aan verzoeker immers een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend. Te meer nu verzoeker in de periode van 2 mei 2002 tot 2 januari 2009 geen aanvraag heeft ingediend om zijn verblijf te wettigen. Bovendien blijkt dat verzoeker sinds de afgifte van zijn paspoort op 18 maart 2007 te Ashqelon jaarlijks is naar zijn land van herkomst is teruggekeerd. Dit impliceert dat hij nog steeds een band onderhoudt met zijn land van herkomst en er belangen heeft. Daarnaast maakt de jaarlijkse terugkeer naar zijn land van herkomst verzoekers pleidooi dat hij hier in een prangende humanitaire situatie vertoeft niet aannemelijk.

2.11. De kritiek van verzoeker bestaat erin dat hij meent wel te voldoen aan de voorwaarden gesteld in de instructie van 19 juli 2009, meer bepaald aan de daarin vermelde criterium 2.8B. Verzoeker houdt voor dat hij voldoet aan de voorwaarden, zoals voorzien in het criterium 2.8B van de instructie dd. 19 juli 2009. Verzoeker is kennelijk de mening toegedaan dat het bestuur gehouden is nog steeds de instructie van 19 juli 2009 toe te passen.

2.12. Verzoeker lijkt de toepassing van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te suggereren. Dit blijkt uit de vermelding in het middel van de punt 2.8B uit de vernietigde instructie van 19 juli 2009 en diens betoog rond zijn voorgelegde arbeidscontract.

2.13. De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegronde verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198 769 van 9 december 2009 omdat deze instructie *"het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen"*, omdat *"door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden"* en omdat *"uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt"*.

2.14. Voorts oordeelt de Raad van State dat bij de ongegronde verklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De Raad voor vreemdelingenbetwistingen kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie. Het vernietigingsarrest nr. 198 769 van 9 december 2009 heeft werking erga omnes, zodat verzoeker zich niet kan beroepen op de vernietigde instructie. Ingevolge de vernietiging ervan, kan de instructie niet langer worden beschouwd als een geldige rechtsbron.

2.15. Wat betreft de 'verklaringen' van bevoegde staatssecretaris M. DE BLOCK of haar voorgangers, zoals klaarblijkelijk weergegeven op de website van www.kruispuntmi.be, geldt dat dergelijke 'verklaringen' vooralsnog geen rechtsbronnen uitmaken op basis waarvan een verzoeker een recht kan

laten afdwingen. Slechts artikel 9bis van de vreemdelingenwet bevat de regels dewelke gelden bij het type van aanvraag dat verzoeker deed op 5 februari 2009.

2.16. Verzoeker gaat bij zijn kritiek voorbij aan het feit dat aan het bestuur niet toekomt af te wijken van de wettelijke bepalingen bij het nemen van een beslissing. Het vertrouwensbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel laten als beginselen van behoorlijk bestuur het bestuur niet toe om deze beginselen contra legem toe te passen. Ook verzoekers beschouwingen, als zou de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie zich in het verleden geëngageerd hebben deze instructie te blijven toepassen, doen zodoende geen afbreuk aan de geldende bepalingen van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Er anders over oordelen zou in strijd zijn met het legaliteitsbeginsel. De toepassing een beginsel van behoorlijk bestuur laat het bestuur in principe niet toe af te wijken van een door de wetgever voorziene norm (cf. Cass. 12 december 2005, AR C040157F en R.v.St. 4 maart 2002, nr. 104.270).

2.17. Verzoeker kan evenmin dienstig verwijzen naar het arrest nr. 68.848 van deze Raad. Verzoeker toont niet aan dat dit arrest betrekking heeft op gelijkaardige omstandigheden en een gelijkaardige betwisting. Integendeel blijkt dit arrest te handelen over een beslissing die werd genomen na een vernietigingsarrest.

2.18. Daargelaten de vraag of er derhalve jarenlang een administratieve praktijk bestond derwijze dat verzoeker er mocht van uitgaan dat hij hoe dan ook verder in België mocht verblijven en vestigen, deze praktijk hoe dan ook contra legem zou zijn geweest. Het middel gesteund op het vertrouwensbeginsel is niet gegrond.

2.19. Waar verzoeker tevens de schending van het rechtszekerheidsbeginsel aanvoert, blijkt uit de lezing van het middel blijkt dat hij niet doelt op de materiële rechtszekerheid, dat deze schending derhalve samenvalt met het hiervoor onderzochte vertrouwensbeginsel. Het rechtszekerheidsbeginsel vereist eveneens dat het bestuur handelt in overeenstemming met de geldende wettelijke en reglementaire bepalingen (Cass. 23 juni 2008, Arr. Cass. 2008, 1624, Pas. 2008, 1605, concl. DE KOSTER, P.). Dat om dezelfde redenen als hiervoor uiteengezet inzake de aangevoerde schending van het vertrouwensbeginsel, het middel gegrond op voornoemd beginsel, wordt verworpen. De toepassing van het algemeen beginsel van het recht op rechtszekerheid kan onmogelijk voorrang krijgen op de toepassing van de wettelijke bepalingen (R.v.St. nr. 169.042 van 16 maart 2007).

2.20. Het loutere feit dat verzoeker meent dat hij op basis van humanitaire redenen dient gemachtigd te worden tot verblijf, kan uiteraard niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat het bestuur de integratie, de scholingen en opleiding, de talenkennis, de lange aanwezigheid in het Rijk en het arbeidscontract wel degelijk heeft onderzocht en in overweging heeft genomen, doch heeft geoordeeld dat dit geen verblijfsmachtiging rechtvaardigt. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat het bestuur zijn dossier niet individueel heeft beoordeeld, rekening houdend met de elementen die de situatie van verzoeker daadwerkelijk kenmerken.

2.21. Daar waar verzoeker lijkt voor te houden dat het bestuur advies had moeten inwinnen bij de Commissie van Advies voor Vreemdelingen kunnen diens beschouwingen niet worden aangenomen. Gelet op de discretionaire bevoegdheid waarover de gemachtigde beschikt in het kader van een aanvraag tot verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, waar geen enkele wettelijke bepaling dergelijk advies als verplicht voorschrijft.

2.22. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Verzoeker toont niet aan dat het bestuur de feiten die verzoekers dossier kenmerken foutief zijn of dat deze verkeerdelijk zouden zijn gekwalificeerd. Al evenmin blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing dat het bestuur elementen uit de aanvraag niet zou hebben onderzocht, gewogen en besproken. Het bestuur voerde wel degelijk een grondig onderzoek naar aanleiding van verzoekers' aanvraag op basis van de gegevens zoals deze weer te vinden zijn in het administratief dossier. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt in deze dan ook niet aangetoond.

2.23. Tenslotte voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

2.24. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

2.25. Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

2.26. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

2.27. Het begrip ‘privéleven’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

2.28. Verzoeker betoogt als volgt in diens verzoekschrift: *“Artikel 8 EVRM luidt: (...) Gezinsleven als bedoeld in artikel 8 EVRM kan ‘ipso jure’ ontstaan. Dit houdt in dat het gezinsleven van rechtswege ontstaat. Het Hof heeft verschillende uitspraken gedaan over het van rechtswege ontstaan van gezinsleven. Voorts vereist artikel 8 lid 2 EVRM dat de inmenging noodzakelijk moet zijn in het belang van de democratische samenleving. Er moet dus sprake zijn van een ‘pressing social need’. Om te bepalen of aan de voorwaarden van noodzakelijkheid wordt voldaan moet er een belangenafweging en proportionaliteitstoets plaatsvinden. Verder moet er, om te bepalen of de inmenging gerechtvaardigd is, een belangenafweging plaatsvinden tussen het algemene belang en het individuele belang van de vreemdeling. Indien men hier een belangenafweging maakt kan men tot de vaststelling komen dat , individuele belangen van de vreemdeling zwaarder doorwegen. Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen dergelijke hinderpalen kunnen worden vastgesteld, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Dat er in dit geval wel zeker sprake is van hinderpalen die het uitbouwen van een gezinsleven verhinderen! Verzoeker verblijft al meer dan 20 jaar in België. Hij is samen met haar ouders, hun land van herkomst ontvlucht. Hij kan niet terugkeren naar Israël omdat hij daar niemand heeft die hem kan helpen een leven op te bouwen.”*

2.29. Verzoeker toont geen gezinsleven, in de zin van artikel 8 van het EVRM, in het Rijk aan. Verzoeker is meerderjarig, heeft geen kinderen en heeft niet te kennen gegeven in een huwelijk of een samenwoningsrelatie te verkeren, noch draagt hij zorg voor een persoon die sterk afhankelijk is van zijn hulp.

2.30. In de mate dat verzoeker doelt op een gezinsleven met zijn ouders geldt dat daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli

2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen “*ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux*” (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van het meerderjarig kind ten aanzien van zijn ouder, de afhankelijkheid van de ouder ten aanzien van het meerderjarig kind, de reële banden tussen ouder en kind.

2.31. Uit het verzoekschrift en het administratief dossier blijken dergelijke bijkomende elementen van afhankelijkheid evenwel niet voor handen te zijn. Uit voorgaande volgt dat er in casu geen sprake is van het bestaan van een effectief familieleven in de zin van artikel 8 EVRM voor wat betreft verzoeker.

Het enig middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig november tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter,

dhr. L. JANS,

toegevoegd griffier,

De toegevoegd griffier,

De voorzitter,

L. JANS

M. MILOJKOWIC